

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD
Kzz RZ 1/12
30.05.2012. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni kasacioni sud, u veću sastavljenom od sudija: Bate Cvetkovića, predsednika veća, Anđelke Stanković, Ljubice Knežević-Tomašev, Veska Krstajića i Biljane Sinanović, članova veća, sa savetnikom Vrhovnog kasacionog suda Draganom Vuksanović, kao zapisničarem, u krivičnom predmetu okr. V.M., zbog krivičnog dela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. Krivičnog zakona Savezne Republike Jugoslavije, odlučujući o zahtevu za zaštitu zakonitosti branioca okr. V.M., adv. D.Đ., podnetom protiv pravnosnažnih presuda Višeg suda u Beogradu, Odeljenje za ratne zločine, KPo2 47/2010 od 23.09.2011. godine i Apelacionog suda u Beogradu, Odeljenje za ratne zločine, Kž1 Po2 10/11 od 05.03.2012. godine, u sednici veća održanoj 30.05.2012. godine, jednoglasno doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovan, zahtev za zaštitu zakonitosti branioca okr. V.M., adv.D.Đ., podnet protiv pravnosnažnih presuda, Višeg suda u Beogradu, Odeljenje za ratne zločine, KPo2 47/2010 od 23.09.2011. godine i Apelacionog suda u Beogradu, Odeljenje za ratne zločine, Kž1 Po2 10/11 od 05.03.2012. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Višeg suda u Beogradu, Odeljenje za ratne zločine, KPo2 47/2010 od 23.09.2011. godine okr. V.M. oglašen je krivim zbog krivičnog dela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. KZ SRJ i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 12 godina u koju kaznu mu se uračunava vreme provedeno u pritvoru od 18.04.2010. godine pa nadalje.

Odlučujući o žalbi branioca okrivljenog, Apelacioni sud u Beogradu, Odeljenje za ratne zločine, je presudom Kž1 Po2 10/11 od 05.03.2012. godine odbio žalbu kao neosnovanu i potvrdio prvostepenu presudu.

Protiv navedenih pravnosnažnih presuda, branilac okr.V. M., adv. Đ.D., podneo je zahtev za zaštitu zakonitosti, zbog povreda odredaba krivičnog postupka, sa predlogom da Vrhovni kasacioni sud ukine prvostepenu i drugostepenu presudu i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje, pred potpuno izmenjenim većem.

Nakon što je primerak zahteva za zaštitu zakonitosti, u smislu člana 488. stav 1. ZKP, dostavio javnom tužiocu, Vrhovni kasacioni sud je održao sednicu veća, u smislu člana 488. stav 2. ZKP, o kojoj nije obavestio javnog tužioca i branioca, jer veće nije našlo da bi njihovo prisustvo bilo od značaja za donošenje odluke. Na sednici veća Vrhovni kasacioni sud je razmotrio spise predmeta, sa presudama protiv kojih je zahtev za zaštitu zakonitosti podnet, pa je, po oceni navoda u zahtevu, našao:

Zahtev za zaštitu zakonitosti je neosnovan.

Branilac okrivljenog u zahtevu navodi da se prvostepena presuda zasniva na dokazima na kojima se ne može zasnivati - na iskazima svedoka koji su ispitani pred Županijskim sudom u Bjelovaru, jer je na zapisnicima o saslušanju tih svedoka konstatovano da se postupak vodi protiv NN osobe, a ne u predmetu protiv

Iznete navode zahteva kojima branilac ukazuje na bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 438. stav 2. tačka 1. ZKP, Vrhovni kasacioni sud ocenjuje neosnovanim. Naime, istu povredu zakona branilac je neosnovano isticao i u žalbi izjavljenoj protiv prvostepene presude, a drugostepeni sud je našao da je taj žalbeni navod neosnovan i o tome na strani 6 u poslednjem stavu i na strani 7 u prvom stavu, dao veoma jasne razloge koje Vrhovni kasacioni sud u svemu prihvata i u smislu odredbe člana 491. stav 2. ZKP, na njih upućuje.

Navodima da prvostepeni sud nije uvažio predlog odbrane da se od MUP-a RS zatraži izveštaj o lišenju slobode okrivljenog i da o tome nije dao nikakve razloge, kao i navodima da postoji apsolutna protivrečnost između onoga što se navodi u razlozima prvostepene i drugostepene presude o sadržini iskaza pojedinih svedoka i stvarne sadržine i smisla tih iskaza, branilac ukazuje na bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 438. stav 2. tačka 2. ZKP, što, shodno odredbi člana 485. stav 4. ZKP, ne može biti razlog za podnošenje zahteva za zaštitu zakonitosti.

Ovo iz razloga što je navedenom odredbom ograničeno pravo okrivljenog na podnošenje zahteva za zaštitu zakonitosti kako vremenski, tako i u pogledu razloga zbog kojih okrivljeni može podneti ovaj vanredni pravni lek, a koji zakonski razlozi su u pomenutoj odredbi taksativno pobrojani, pri čemu

povreda odredbe člana 438. stav 2. tačka 2. ZKP nije predviđena kao zakonski razlog za podnošenje zahteva za zaštitu zakonitosti.

Imajući u vidu odredbu člana 71. tačka 5. ZKP („Službeni glasnik RS“ broj 72 od 28.09.2011. godine) koja propisuje da branilac ima pravo da u korist okrivljenog preduzima sve radnje koje može preduzeti okrivljeni, Vrhovni kasacioni sud nalazi da, sledstveno tome, ni branilac okrivljenog ne može podneti zahtev za zaštitu zakonitosti mimo razloga predviđenih u članu 485. stav 4. ZKP.

Ostalim navodima zahteva – da je sud odbio da sasluša predložene svedoke I.D. i M.M., koji su svedoci alibija okrivljenog i odnosa okrivljenog sa svedokom D.Č., kao i navodima da je oštećenju A.S. onemogućeno da svedoči neposredno i da se suoči sa okrivljenim, koje navode branilac, opredeljuje kao povredu prava na odbranu okrivljenog, u suštini se osporava činjenično stanje utvrđeno prvostepenom i potvrđeno drugostepenom presudom. Međutim, shodno navedenoj odredbi člana 485. stav 4. ZKP činjenično stanje utvrđeno u redovnom postupku, ne može biti razlog za podnošenje zahteva za zaštitu zakonitosti.

Ocenivši, iz iznetih razloga, zahtev branioca okrivljenog u celini neosnovanim, Vrhovni kasacioni sud je na osnovu člana 491. ZKP, odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar-savetnik

Predsednik veća-sudija

Dragana Vuksanović,s.r.

Bata Cvetković,s.r.